

CLUB EXCURSIONISTA

UECANOIA

Any 10 - núm. 33

patronat municipal
d'esports **Igualada**

c/ Carles Riba s/n

 93 805 42 10 93 803 62 58

www.pmeigualada.cat

 info@pmeigualada.cat

Ajuntament d'Igualada

Foto portada:

Diumenge, 14 de març 2010, "primera" (i possiblement única en molts anys) ascensió alpino-hivernal per la Ferrada Teresina a Sant Jeroni ("El Serrat") a càrrec de: Bernat Esteban (Soci col·laborador A.E. Torxa) Igualada
Roger Casas (Al·pi·nisme) Igualada
Albert Rosich (Club Excursionista Uecanoia) La Torre de Clarament
Albert Ariau (EGAN) Sant Guim
Jordi Castells (Club Excursionista Uecanoia) Capellades
Els Alberts damunt l'agulla del Pont
Foto: Jordi Clastells

Sumari

4-10

Tècnica i pràctica

11-13

**Retalls de la nostra
història (24)**

14

L'acudit

16-19

Gent del club

20-25

La Ressenya

26

Les Webs

El Club Excursionista Uecanoia no comparteix necessàriament les opinions dels autors dels articles.

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net

www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.9344-2001

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS
EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

Editorial

Hem deixat enrere les festes nadalenques i amb elles les activitats del club inherents a aquestes dates tan entranyables. Així, es va dur a terme la tradicional pujada del pessebre a l'Agulla Grossa de Miralles que, com de costum, va aplegar una bona munió de socis. Per als més menuts i també, perquè no dir-ho, per a pares i avis, el "Caga Tió" als locals del club va tornar a ésser motiu d'il·lusió en el preludi del Nadal. Des del dia de Sant Esteve fins al 31 de desembre va tenir lloc el Curset d'Esquí Alpí Infantil, que enguany ha arribat a la seva 28ª edició, a les pistes de GRANDVALIRA (Andorra) amb un notable èxit de participació.

Prenen ara el relleu les activitats de la Secció d'Esquí de Muntanya, que es troben al bell mig de la temporada, i el Curset d'Esquí Nòrdic que en la seva 22ª edició compta amb en Ramon Maria i Maria José Piñero com a nous coordinadors de la secció. També l'Escola de Muntanya ha engegat el Curs d'Escalada – Alpinisme d'enguany.

A banda de les seccions que acabem d'esmentar, que tenen la seva particular efervescència a l'hivern, segueixen les seves sortides les seccions de Matinals, Muntanya, Veterans, etc. Tot plegat esdevé un bon termòmetre per copsar l'activitat que us proposa, mes rere mes, el Club Excursionista UECANOIA. Tot fullejant el Llibret d'Activitats 2010 podreu informar-vos de totes les activitats que hem preparat per a aquest nou any. Us animem que hi doneu una ullada amb la seguretat que us en marcareu més d'una en el vostre calendari.

El món alpí representa un dels més grans reptes a la vida del muntanyenc. La diversitat dels terrenys obliguen l'individu a desenvolupar una sèrie de tècniques i logística perquè l'ajudin a mantenir-se dempeus. En aquest terreny de joc, la neu esdevé un desafiament a vegades una mica menyspreat.

Arribem al cim sense tocar la corda o ens parem a meitat del pendent per assegurar al el company? Una qüestió crítica. Les ganas per arribar al cim o la confiança en el moviment dels membres de la cordada enmig del terreny nevats poden motivar que es disminueixi l'atenció en el procés d'assegurament.

És cert que no és necessari assegurar a cada pala de neu, ja que això convertiria l'ascensió en un procés llarg i esgotador. L'escalador ha de disposar de prou experiència per prendre la decisió de realitzar un plantejament o altre en el moment d'assegurar trams nevats. Aquesta decisió pot veure's afectada pels següents factors:

- El cim encara està lluny.
- Una tempesta s'aproxima.
- Els alpinistes es mouen amb confiança i destresa malgrat l'angle d'inclinació del pendent de neu.
- La cordada no disposa de material de protecció.
- L'existència d'asseguraments naturals és mínima.

La necessitat d'utilitzar la corda dependrà també de l'angle del pendent, de la confiança de moviments dels membres de la cordada i, és clar, de les conseqüències d'una possible caiguda.

Espot realitzar una maniobra d'autodetenció amb el piolet si caiem? Existeixen plaques

de gel al mig de la pala o corredor de neu que puguin complicar la progressió o la detenció si es caigués? Existeixen a la base del corredor o pala de neu pedres o blocs que puguin agreujar-la?

Aquestes són algunes preguntes que ens poden ajudar a reflexionar durant aquesta complexa decisió que, naturalment, pot afectar la nostra seguretat. Quelcom que mai hauríem de posar en joc o dubte.

És possible assegurar i protegir-nos durant l'ascensió a través de terrenys nevats de forma ràpida i senzilla, sense grans elaboracions ni complicacions. Algunes vegades, simplement serà suficient mantenir la corda lleugerament tensa, amb la finalitat d'ajudar el company a no perdre l'equilibri. És clar que si el terreny es presenta més dur i complicat no tindrem més opcions que la de muntar una reunió en condicions i assegurar el company amb solidesa.

Any darrere any, les nostres muntanyes queden cobertes del blanc tapís de neu. Les volves es compacten i consoliden fins a aconseguir gruixos i qualitats diferents. Cares nord o cares sud, neu primavera o neu hivernal, neu pols o neu dura. La importància de saber reconèixer els diferents tipus de neu és vital per a l'alpinista, perquè això facilitarà la seva progressió i l'elecció de la protecció més adequada.

A diferència de l'escalada en roca, el terreny nevats ofereix un tipus de protecció molt més sensible. Sobre roca la protecció és normalment bastant sòlida, al marge de la qualitat de la pedra, i es pot escollir el tipus d'assegurança adequat. En entorns nevats, l'elecció del sistema de protecció és bastant més meticulosa i detinguda. Les

diferències entre neu tova i neu dura són enormes en relació a l'elecció del sistema de d'assegurança i la seva ubicació.

Als terrenys nevats podem accedir de diverses maneres, utilitzant botes, piolet, raquetes o esquís de muntanya. A causa d'aquesta varietat, els materials que podem utilitzar per a la confecció dels ancoratges serà molt divers (p. ex. el piolet, les estakes de neu, àncora de neu, els esquís, material divers d'ancoratge, etc.) i la forma d'utilitzar-los dependrà de l'estat de la neu. De la mateixa manera també podem utilitzar elements propis del terreny, com per exemple blocs, o bé confeccionar assegurances mitjançant l'ús de la neu.

Ancoratges de neu

Qualsevol ancoratge de neu ha de ser suficientment resistent per aguantar la caiguda del primer component del grup. Algunes vegades podem utilitzar una peça d'assegurança i d'altres dues. Sempre que s'utilitzin diversos elements per confeccionar l'assegurança hem de tenir la precaució de

triangular-los amb la finalitat de repartir la càrrega a la reunió. La direcció de tir de l'ancoratge ha de ser al màxim de paral·lela possible a la superfície de la neu, per tal d'afavorir la tracció i obligar l'assegurança a quedar estable. D'altres vegades serà necessari allunyar-se de l'assegurança pendent avall amb la finalitat de garantir una millor tracció. L'assegurament el realitzarem utilitzant el sistema de seguretat més dinàmic possible. A la foto (1) podem observar com ens hem allunyat de l'ancoratge per així poder garantir una òptima tracció. Les assegurances en neu les podem instal·lar verticalment o horitzontal, depenent de l'estat i el gruix de la neu.

Neu dura.

En neu dura podem utilitzar molts tipus de materials, col·locant-los la major part de les vegades en posició vertical.

Piolet: El piolet l'introduïrem a la neu en posició vertical i lleugerament perpendicular a la superfície d'aquesta. Podrem utilitzar un altre piolet a mode de martell per ajudar a introduir totalment el primer. Els cops es faran amb cura i així no malmetrem la creu del piolet. Lligarem una cinta o cordino

a través de la creu del piolet perquè ens serveixi d'ancoratge. Sobretot, mai s'ha d'estirar la cinta cap amunt, perquè això provocaria l'extracció de l'ancoratge. (vegeu foto 2- esquerra)

Estaca de neu: L'estaca de neu ofereix una seguretat molt bona com a ancoratge, tant durant la progressió de la cordada com durant el ràpel. La instal·lació és pràcticament igual a la d'un piolet i s'utilitzarà algun dels forats lliures de l'estaca per lligar-hi el cordino o mosquetó. Les estagues són molt pràctiques durant l'ascensió de la cordada: el primer la col·loca i seguidament hi passa la corda. Les estagues es poden portar a l'arnés o a un lateral de la motxilla amb la punxa cap amunt i lligades amb un mosquetó. El darrer sistema és molt efectiu i permet un accés molt fàcil a l'estaca. Una altra aplicació molt efectiva d'aquestes és durant la instal·lació de cordes fixes en expedicions.

Si s'utilitza per a realitzar ràpels, haurem d'abandonar l'estaca i el cordino a través del qual haurem passat la corda. Si és necessari també s'haurà d'abandonar un mosquetó. Cal tenir en compte que aquestes peces penetren millor a la neu si tenen la punta afilada. (foto 2- dreta)

Esquísenformad'H: És un sistema segur i ràpid d'instal·lar en neu dura. Primer col·locarem els dos esquís perpendicularment a la neu separats per uns 40 o 50 cm. Els enfonsarem fins a la fixació i enmig col·locarem un piolet o estaca. Seguidament lligarem una cinta al centre del piolet utilitzant un nus d'alosa o de ballestrinca i premsarem la neu seguint el recorregut de la cinta perquè l'angle de tir sigui paral·lel a la seva superfície. (foto 3)

Esquísen forma d'I: L'ancoratge dels esquís en forma d'I no és tan resistent com l'anterior

3

4

5

6

però és pràctic per assegurar càrregues lleugeres. S'ha d'enfonsar un esquí a la neu fins a l'alçada de la fixació, tal com s'ha explicat a l'apartat anterior, en angle recte amb la superfície. Amb la finalitat d'evitar que els cantons dels esquís puguin tallar o malmetre la cinta o cordino de l'ancoratge, col·locarem un sistema de protecció entre els dos. Un guant o les pells de foca ens poden ajudar a sortir del pas. (foto 4)

Esquís en forma d'N: És un sistema d'ancoratge més resistent que l'anterior. Inicialment col·locarem un esquí en posició vertical a la neu com en el cas anterior. Seguidament col·locarem l'altre esquí de la mateixa manera però mig metre més avall. Els dos esquís s'enfonsaran fins a l'alçada de la seva fixació i llavors lligarem un tros de cordino que vagi des de la fixació del primer esquí fins al segon esquí, una mica per sobre de la seva fixació. Amb la finalitat de mantenir el cordino tensat entre els dos esquís, serà convenient utilitzar un nus de tensió de tipus mariner o dinàmic. Finalment lligarem la cinta o cordino de reunió al segon esquí, tocant a la superfície de la neu. Aquest serà el punt d'ancoratge. Com hem vist a l'exemple anterior, s'haurà de protegir la zona de contacte entre el cantó de l'esquí i el cordino-cinta per tal d'evitar el fregament. (foto 5)

Esquís en forma d'X: La resistència de l'ancoratge format pels esquís en forma d'X es crea en funció d'una major superfície d'actuació. Col·locarem un esquí a la neu en posició diagonal amb uns 15° d'inclinació respecte a la superfície. Farem el mateix amb el segon esquí, creuant-se a l'alçada de la base. Els dos esquís els enfonsarem a la neu fins a tocar de les fixacions. Col·locarem les

pellis o una funda al voltant dels esquís, just a la base de contacte amb la neu. Finalment lligarem la cinta o cordino de reunió que ens servirà d'ancoratge. (foto 6)

Neus toves

En neu tova utilitzarem una tècnica d'ancoratge sensiblement diferent a les anteriors. Bàsicament tot el material de l'ancoratge l'enterrarem físicament a la neu, amb la finalitat d'oferir una bona resistència a la tracció.

Piolet: Excavarem una trinxera de com a mínim mig metre de profunditat i una petita canal perpendicular a aquesta, més estreta i en forma de T. Introduïrem el piolet a la trinxera amb el pic mirant avall. Després lligarem una cinta al centre del mànec del piolet utilitzant un nus d'alosa o de ballestrinca. La cinta ha de ser llarga i s'introduirà a la canal excavada. Finalment taparem i premsarem amb neu el piolet i la cinta per tal de crear un assegurança sòlida. Al final de la cinta lligarem un mosquetó que ens servirà d'ancoratge. A la foto 7 observarem el piolet enterrat a la trinxera i sols quedarà tapar-lo i premsar la neu.

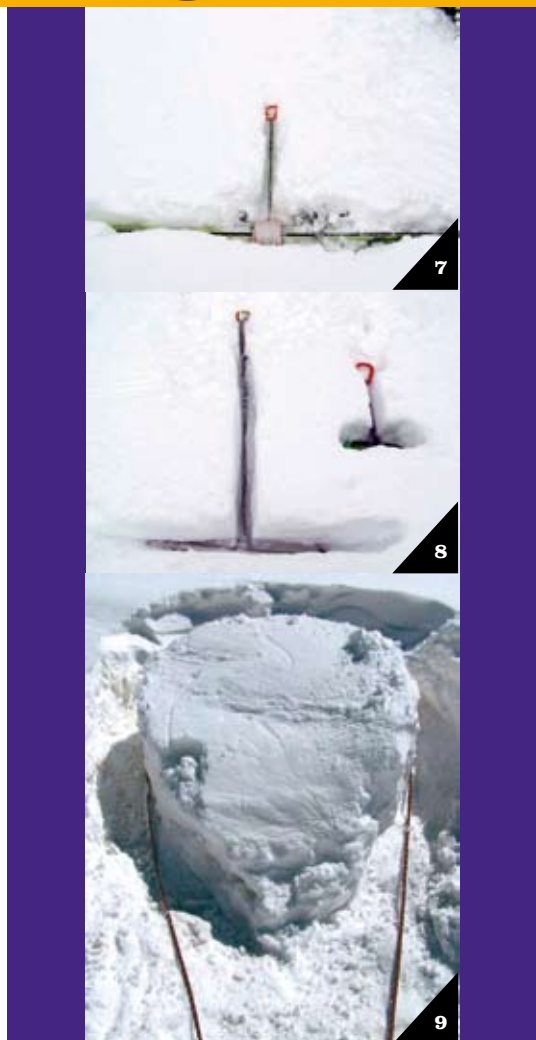
Ancoratges diversos: Altres materials que podem enterrar seguint el mateix principi del piolet poden ser: botes d'aigua, estakes de neu, motxilles, pedres, etc. A la foto 7 observem també un pot d'aigua lligat a una cinta i preparat per a poder ser enterrat dins de la trinxera. Trepitjar fermament la neu és necessari per consolidar-la i enterrar el pot o ancoratge sòlidament.

Àncores de neu: Les àncores de neu ofereixen una bona assegurança durant la nostra ascensió per neus toves. Les podem trobar en diverses dimensions i disposen d'un cable

llarg que ens servirà d'ancoratge. Bàsicament l'àncora la introduïrem a la neu amb un angle aproximat d'uns 40° respecte la superfície d'aquesta. El disseny de l'àncora farà que aquesta s'enfonsi dins la neu una vegada s'estiri del cable cap avall vers el pendent. Com més s'estiri del cable més s'introduirà l'àncora. Hem de procurar de no estibar el cable cap amunt, ja que això podria provocar l'extracció de l'àncora. (foto 2)

Esquí en forma de T: Aquest és probablement el millor assegurament per a neus toves. Segueix bàsicament els mateixos principis que els que hem vist quan enterràvem el piolet a la neu. Primerament excavarem una trinxera a la neu, de les mateixes dimensions que els esquís. La profunditat de la trinxera dependrà de la consistència de la neu. En neus humides la profunditat serà menor que en neus toves i seques. Seguidament excavarem un petit forat per guiar el cordino o cinta de la reunió a la meitat dels esquís. Lliguem la cinta als esquís prenent les mateixes precaucions de protecció pels cantons dels esquís. Finalment enterrarem els esquís i la cinta de reunió. Trepitjarem la neu fermament amb la finalitat de compactar-la. La cinta serà el nostre punt d'ancoratge. (foto 8).

Bolet de neu: Els bolets de neu es construeixen utilitzant la mateixa neu en el seu disseny. Són molt pràctics en maniobres de ràpel, perquè ens ajudaran a fer el descens sense abandonar material. La resistència de l'ancoratge vindrà determinada per la compactació de la neu. En neu dura el bolet serà més petit i més àgil de construir que en neu tova. Començarem trepitjant la neu per tal de compactar-la. Seguidament farem un esbós del bolet que tindrà un diàmetre d'entre 1 i 4 metres. Després començarem a excavar un forat seguint el disseny del bolet,

la profunditat del qual variarà en funció de la consistència de la neu. En cas de dubte, es farà més profund. Si la neu segueix tenint poca consistència malgrat els nostres esforços, podem afegir pedres o blocs dins el forat amb la finalitat d'incrementar la superfície de suport. Per recuperar la corda podem abandonar un cordino al voltant del bolet (foto 9).

Nota: Quan lliguem les cintes o cordinos al voltant de les fixacions hem d'anar amb compte de no estrangular-los excessivament per tal de no malmetre-les.

Assegurança amb neu:

L'assegurança amb neu ha de ser al més dinàmica possible. És per això que utilitzarem el nostre cos com a dissipador d'energia i amortidor del xoc. Naturalment ens ancorarem a les reunions exposades anteriorment, mantenint la corda d'ancoratge tensa, per tal evitar lliscaments del sistema. Assegurar directament a la reunió pot ser una opció, sempre que aquesta sigui sòlida.

L'assegurament pot ser ràpid, per poder sortir del pas. Si és així fins i tot podem assegurar per la cintura mantenint la corda tensa. Podem utilitzar rimaies, vents o forats a la neu per assegurar i obligar la corda a crear una major fricció. Els petits vents o forats propers a les roques i blocs ofereixen un bon sistema de seguretat. A la foto 10 podem observar un assegurament dinàmic a l'esquena d'un vent. Podem veure la fricció de la corda amb la neu. Això ens ajudarà a mantenir-ne la tensió.

Algunes vegades progressarem a través de la neu lligats amb la corda. Si no col·loquem assegurances intermèdies, la caiguda d'un dels membres de la cordada pot arrossegar tot el grup si no s'actua amb agilitat. Hem d'estar atents i dominar les tècniques d'auto

detenció en neu. Si es decideix avançar en "ensamble", col·locarem assegurances intermedis, a base d'estaques de neu, per tal de poder aturar una possible caiguda d'algun dels membres de la cordada.

D'altres vegades podrem utilitzar el mateix terreny com a sistema de fre. En una aresta de neu podem caminar-hi als dos costats. Un escalador progressa per un costat i l'altre escalador progressa pel costat contrari. Si un d'ells cau el company el podrà aturar simplement amb el seu pes, per l'efecte contrapès. La corda ha d'estar tensa entre ells. (foto 11).

Un assegurament senzill i ràpid, per sortir del pas, pot ser tan sols deixar-nos caure asseguts a sobre la neu. Tallar uns bons graons pels peus i assegurar a l'arnés un nus dinàmic. El nus dinàmic funciona igual de bé que les cordes mullades o fins i tot glaçades. És per això l'avantatge que té davant les plaquetes de fre. (foto12), assegurant asseguts a la neu.

Si viatgem amb els esquís podem fer la mateixa maniobra però sense treure'ns-els. Només caldrà que ens asseiem sobre la neu i clavem els esquís sense treure'ls. Seguidament assegurarem l'arnés (foto 13). Una variant de l'exemple anterior consisteix a treure'ns un esquí i clavar-lo davant el nostre pit, amb la finalitat d'aconseguir una retenció millor. L'altre esquí el mantindrem a la bota i clavat enmig de la neu (foto14).

A continuació mostrem els darrers exemples d'asseguraments ràpids i per sortir del pas o fins i tot per despenjar algun company. Si el nostre repte implica la possibilitat d'una caiguda serà necessari que assegurem amb més confiança. És per això que llavors muntarem una reunió en condicions i ens hi

11

12

13

14

ancorarem a través de l'ús d'una corda. Cal recordar que la neu pot ser artificial i amagar plaques de gel. Per tant és recomanable posar-se els grampons per si de cas. Aquest gel pot servir-nos fins i tot per col·locar assegurances de reunió o de progressió.

L'ascensió per zones nevades pot ser esgotadora, divertida, complicada i/o encertada. El camí per escollir i el sistema d'assegurament i protecció a utilitzar, dependrà de l'experiència i els coneixements dels components de la cordada. En principi, amb aquests coneixements els límits i

desafiaments alpinístics semblen cada vegada més factibles, sempre que hi hagi sentit comú.

La seguretat sempre ha de ser prioritària. Les altres coses, al bar, amb la família i els amics.

Autor: José Carlos Iglesias

(Guia de muntanya UIAGM i professor de l'EEAM)

Extret del nº 46 dels "Cuadernos Técnicos" de BARRABES.COM

A la reunió celebrada el dia 25 de maig de 1977 va quedar constituïda la nova Junta Directiva de l'entitat:

President: Josep M. Massana i Torres

Sotspresident: Jaume Valldaura i Bisbal

Secretaria: M. Dolors Jordana i Torralba

Tresorer: Joan Batalla i Rubinat

Comptador: Rafael Tort i Miquel

Vocal d'esquí: Jaume Valldaura i Bisbal

“ “ de muntanya: Pere Casanovas i Regi

“ de muntanya: Tomàs Jordana i Bars

“ S.I.R.E.: Josep M. Prat i Aymerich

“ S.A.M.E.: Procopi Armenteras i Gallego

“ secció infantil: Pepita Segura i Abat

M. Àngels Crivillés i Rojo

“ càmping i caravana: Salvador Morros i Baqué

“ ref. Mas del Tronc: Vacant

“ material: Josep Bové i Figueres

Joan Baliu i Bausili

“ premsa i propaganda: Rafael Tort i Miquel

Assessor religiós: Antoni Moya i Cano (Caputxi)

Assessor mèdic: Marc Riera i Mimó

Una vegada establert l'anterior organigrama, el Sr. Massana estimulà els membres de la junta a identificar-se i responsabilitzar-se amb la seva tasca i a treballar per mantenir el prestigi de l'entitat i augmentar-lo, d'acord amb les possibilitats de cadascun.

El 18 de juny tingué lloc al Cercle Mercantil, el tradicional sopar de la UEC amb una nodrida participació de socis. Al finalitzar l'àpat es lliuraren els trofeus als guanyadors dels campionats d'Igualada d'esquí i els socials de la UEC, celebrats a La Molina.

Per aquelles dates, alguns membres de la Junta proposaren la conveniència de disposar d'un programa d'activitats que abastés tot un any, a fi de tenir temps suficient per a donar-lo a conèixer a socis i simpatitzants. Després de debatre l'assumpte s'arribà a l'acord d'establir un programa que anés del mes d'agost de l'any en curs fins al mes de juliol de l'any següent. Provisionalment, quedà redactat de la següent manera:

Setembre 77. Curset d'Iniciació a l'Alta Muntanya.

Octubre 77. Curset d'Espeleologia.

Novembre 77. Castanyada i homenatge a en Santi Berenguer.

Concurs de Fotografia de Muntanya IV edició.

Desembre 77. Curset de Perfecció d'Iniciació a l'Alta Muntanya, Pessebre als Mollons i convocatòria del IV Concurs Infantil de dibuixos tema "Pessebre de la UEC".

Missa del Gall.

Gener 78. Curset d'Esquí Alpí.

Febrer 78. Carnaval a la neu.

Dissabte Gras.

Març 78. Curset d'Esquí de Muntanya,

Abril 78. Curset de Botànica.

Maig 78. Setmana del Muntanyenc.

Juny 78. Sopar del Muntanyenc i lliurament de trofeus d'esquí.

Juliol 78. Viatge fi de curs de la Secció Infantil. Campament d'Estiu.

De la informació disponible traiem que, del 18 al 27 de juliol, es portà a terme el XII Campament d'Estiu a la Vall de Gistaín, (Pirineu aragonès), com també el Campament de la Secció d'Alta Muntanya i Escalada, als Alps, al peu del Mont Blanc.

Hi ha constància que el Campament d'Estiu deixà satisfets els seixanta-dos assistents que hi plantaren llurs tendes, els quals, tant pel bon temps que varen poder gaudir, com per la situació del lloc, pogueren assolir cims tan emblemàtics com el Posets o el Bachimala, entre molts altres de menys nomenada.

Pel seu cantó els participants al Campament d'Alta Muntanya a Chamonix, aconseguiren un parell d'ascensions de veritable categoria:

El 24 de juliol, la cordada formada per Josep M. Solà i Copi Armenteras varen ascendir al Mont Blanc (4.808m) per l'esperó de la Brenva, un itinerari sobre gel de gran dificultat.

El 8 d'agost, també aconseguiren aquesta difícil ascensió la cordada formada per Rafael Vilarrubias i Pere Puig.

Així mateix, assoliren el Mont Blanc, el dia 7 d'agost, Rosa M. Hernández, Toni Lladó i Francesc Nogué per la via normal.

En l'edició del dia 27 d'agost Igualada, periódico del Anoia publicà una entrevista al president de la UEC d'Igualada, en la qual en Josep M. Massana exposà la seva opinió sobre la UEC i l'excursionisme. Va fer també una detallada descripció de les activitats que

continuament duia a terme l'entitat.

A partir del mes de setembre tota l'activitat programada s'anà desenvolupant satisfactòriament.

En la tardor de l'any 1977, la Federació Catalana de Montañismo vivia un període de transició per adaptar-se als nous horitzons que en aquell moment s'albiraven. La projecte que hi havia entre mans no es presentava gens fàcil ja que a l'hora d'elegir una Junta Gestora, per a la futura FEEC, hi hagué una forta competència entre dues candidatures. Una, proposada per unes 40 entitats, era encapçalada pel president de la UEC d'Igualada, en Josep M. Massana i Torres. Una altra, que tenia el suport de 9 entitats, era formada pels directius que hi havia hagut fins aquell moment.

El 27 de novembre, en una assemblea extraordinària, en la qual hi havia representades 79 entitats, la votació que es va fer per escollir una de les dues candidatures donà el següent resultat: 61 entitats votaren a favor del grup d'en Massana; 13 a favor de l'altre i 5 votaren en blanc.

Una vegada elegida la seva candidatura, en Josep M. Massana parlà dels projectes d'organització i estructura de la FEEC i deixà ben entès que la nova Junta s'havia de considerar provisional fins a l'aprovació dels nous estatuts que s'estaven confeccionant.

Cal destacar que el dia 21 de novembre, es projectà el documental "Aux limites de l'Absurde" sobre l'escalada hivernal a la Punta Whymper de les Grandes Jorasses per l'esperó nord, d'uns 1000 metres de desnivell. Va ser presentat per Yannick Seigneur, guia de Chamonix. La sessió tingué lloc al local de les Mares Escolàpies, amb un notable èxit de públic.

A l'excursió als Mollons de la Poble de Claramunt per a instal·lar-hi el pessebre dels muntanyencs hi assistiren quasi 200 persones, de les quals més de 40 eren nens i nenes de menys de 14 anys.

La missa del gall tingué lloc a l'església de Sant Romà de Santa Maria de Miralles, on es congregà tanta quantitat de simpatitzants, que l'església, tot i ésser molt espaiosa, no va poder donar cabuda a tots els assistents.

En una reunió extraordinària de socis celebrada el dia 10 de gener de 1978, el president de l'entitat, Sr. Massana, llegí la memòria de les activitats efectuades en el decurs de l'any anterior i es mostrà optimista amb la tasca que es duia a terme per al jovent. En la seva condició de president de la FEEC també va donar a conèixer un avanç de la nova estructuració que es volia donar a les entitats excursionistes basada, explicà, en unes agrupacions regionals (vegüeries) que recollirien les necessitats i els projectes de les entitats locals i les canalitzarien envers la federació per a donar-hi solució.

Els dies 22 i 29 de gener i el 5 de febrer, es va celebrar el XIV Curset d'Esquí Alpí a Soldeu.

El dia 17 de febrer, va tenir lloc el veredict del IV Concurs de dibuixos tema "Pessebre de la UEC als Mollons".

El jurat, compost pels senyors Amadeu Caballé, Jordi Jubert i Joan Pelfort, després examinar els 118 dibuixos presentats per nens i nenes de col·legis d'Igualada, Jorba, Sta. Margarida de Montbui i la Poble de Claramunt, varen dictaminar el següent veredict:

Grup A (fins als 9 anys)

- 1 Joan Gabarró
- 2 Dante Lucas
- 3 Josep Grado

Grup B (10 i 11 anys)

- 1 David Luco
- 2 M. Jesús Solís
- 3 Francesca Aguidés

Grup C (12 i 13 anys)

- 1 Josep Gras
- 2 Jaume Figueres
- 3 Xavier Camins

Als VIII Jocs esportius d'hivern "Trophy Sant Jordi", celebrats els dies 11 i 12 de març, a les pistes dels Rasos de Peguera de Berga, els participants igualadins, de l'equip d'Esquí Alpí de la nostra entitat, van obtenir un extraordinari triomf al guanyar un total de 8 medalles en les dues proves en què van participar.

A l'eslàlom d'habilitat femení, les nostres corredores obtingueren les tres

primeres posicions: Elisenda Florensa arribà en primera posició; Montserrat Vidal fou segona i Anna Vaquès, tercera.

A la prova d'eslàlom gegant femení es donà la circumstància que Elisenda Florensa i Montserrat Vidal varen arribar en primera posició exactament amb el mateix temps i Anna Vaquès fou tercera.

Si en les proves femenines les noies acapararen els primers llocs, en la versió masculina els nois ho tingueren molt més complicat davant de la qualitat dels seus contrincants, però, tot i això, aconseguiren dues medalles.

A l'eslàlom d'habilitat masculí, Xavier Claramunt es classificà en tercer lloc, Xavier Camins, cinquè i Antoni Rius, novè.

En eslàlom gegant, Xavier Claramunt es classificà en primera posició, el jove Antoni Rius cinquè, mentre que Xavier Camins, per culpa d'un entrebanc amb un àrbitre a l'hora de la sortida, va perdre totes les possibilitats d'obtenir una bona classificació.

El dia 19 de març la Unió Excursionista de Catalunya convocà els campionats socials d'esquí, entre totes les seves delegacions. Els participants de la nostra entitat obtingueren els següents resultats:

Infantils

- 3r. Xavier Claramunt
- 4t. Xavier Camins
- 5è. Antoni Rius
- 9è. Manuel Bailo

Juvenils i sèniors masculins

- 3r. Raimon Florensa
- 4t. Joan Vidal
- 9è. Xavier Bargallo

Veterans

- 2n. Ricard Rius
- 3r. Francesc Florensa

Juvenils i sèniors femenins

- 2a. Elisenda Florensa
- 3a. Rosa Mari de Rodríguez

Una renovació parcial de la Junta Directiva es va fer efectiva a la reunió ordinària de socis celebrada el dia 31 de març.

Havent sol·licitat la baixa els senyors

Tomàs Jordana, Joan Baliu, Josep Bové i M^a. Dolors Jordana, es donà entrada a Anna Pérez, de secretaria, Sebastià Muñoz, vocal de muntanya. i Antoni Brugués, vocal d'esquí, que substituï en aquest lloc Jaume Valldaura.

En el decurs de l'acte, el president de l'entitat, Sr. Massana, va agrair als directius que havien causat baixa, la tasca que havien dut a terme en favor de la UEC i l'excursionisme.

El dia 28 de maig varen començar els actes de la "Setmana de l'Excursionista". En el decurs de la setmana es desenvoluparen diversos actes d'entre els quals destaquen la conferència il·lustrada amb diapositives sobre "Senders de gran recorregut a Catalunya" pronunciada pel senyor Enric Aguadé, a l'Aula de Cultura de la Caixa del Penedès, i l'acampada de cloenda a Cal Marquet de la Llacuna els dies 3 i 4 de juny.

Campionats Sant Jordi, a Rasos de Peguera.

1a Elisenda Florensa, 2a Montse Vidal i 3a Anna Vaques.

INSTAL·LACIONS I REPARACIONS ELÈCTRIQUES AIGUA I LLUM

Josep Solà Muñoz

**Telèfon 696 342 239
Bailén, 9, 1r 2a - 08242 MANRESA**

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Risc Laborals
Auditoria
Agents Financers**

**ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
Tel. 93 804 1000 • Fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com**

Pep Trèmols i Josep M. Solà

Són els coordinadors de la nostra Secció de Caminades de Resistència i estan al darrere de tots els èxits esportius d'aquesta secció. A vegades, per entendre el veritable abast d'una gesta esportiva, cal anar a parar a les xifres. Són aquestes: Campions de la Copa Catalana de Caminades de Resistència (CCCR) per quart any consecutiu (2006, 2007, 2008 i 2009). Cal tenir present que en aquesta competició i enguany participaven 258 clubs de Catalunya i que mai cap club, des que es va iniciar aquesta competició, havia aconseguit aquesta gesta.

1. 1. A banda d'aquest registre, absolutament espectacular, voleu destacar quelcom més referit als èxits esportius d'aquesta Secció? El Campionat de Catalunya per Entitats, potser?

Doncs que al de tots aquests èxits hi ha la feina i la dedicació de tots els membres de la secció que amb la seva participació ho han fet possible. Voldríem fer una menció especial al Ramon Serra que des del 2002 fins al 2008 va estar també al capdavant de la Secció. Sense ell, la realitat que és ara la Secció de Caminades de Resistència del nostre club no seria la mateixa.

2. 2. Com va néixer aquesta Secció i quina ha estat la seva evolució?

La Secció va néixer el 1999 de la mà d'en Ramon Serra i d'en Pep Trèmols, que segueix després de 10 anys, al seu capdavant, juntament amb en Josep Mª Solà que, tot i ser-ne membre des del 2000, s'hi ha incorporat

recentment com a directiu. En els seus inicis es van fer algunes sortides de pràctiques per passar tot seguit a competir en la Copa Catalana de Caminades de Resistència (CCCR), que organitza la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya.

Pel que fa a l'evolució de la secció, es pot copsar en el gràfic següent:

ANY	PARTICIPANTS	Classificació per entitats
CCCR 2000	7	3rs
CCCR 2001	8	2ns.
CCCR 2002	8	3rs
CCCR 2003	26	4ts.
CCCR 2004	37	3rs.
CCCR 2005	37	2ns.
CCCR 2006	58	CAMPIONS
CCCR 2007	54	CAMPIONS
CCCR 2008	47	CAMPIONS
CCCR 2009	38	CAMPIONS

3. La duresa de la CCCR també es pot copsar en xifres. Anomenem a continuació les proves que ha tingut la competició d'enguany:

Marxa

KMS

Desnivell

10a Marxa Castells de la Segarra	51	1000 m
6a Marxa La Selva del Camp - Muntanyes de Prades	67'5	4900 m.
14a Travessa Molins de Rei - Montserrat	48	2645 m.
8a Marxa "Pels camins dels matxos"	61'6	6390 m.
7a Caminada de Resistència Riudoms-La Mola-Riudoms'09	53	2435 m.
6a Marxa "Meridià verd a peu"	72	1700 m.

22a Marxa Romànica de Resistència

80 4600 m.

34a Travessa del Montseny

46 5600 m.

22a Marxa Gràcia-Montserrat

57 4350 m.

6a Marxa de Resistència "7 cims"

60 4912 m.

13a Reus-Prades-Reus

55 2950 m.

3a Marxa Cap de Rec

51 5030 m.

20a Marxa Montserrat-Reus

100 2650 m.

19a Travessa Núria-Berga

94 9100 m.

1a Circular Pantà d'Oliana

81 6550 m.

30a Travessa Matagalls-Montserrat

82.8 5980 m.

8a Marxa Trenkakames

83 3666 m.

18a Marxa Rasos de Peguera-Manresa

79 3550 m.

16a Marxassa

63 3110 m.

15a Marxa del Garraf

45 3214 m.

TOTALS 1.329'9 84332 m.

4. On rau el truc per aconseguir motivar la vostra gent per participar en proves d'extrema duresa com aquestes?

Potser el secret està que, més que motivar, a la gent li agradi participar-hi tot gaudint de la natura i de la companyonia, compartint ruta amb participants d'arreu. En aquesta disciplina difícilment podríem arrossegar a ningú, per més motivació que els donéssim, si no els agradés el que estan fent. Les xifres parlen per si mateixes i, com comprendreu, en una disciplina tan dura cal tenir-ho molt clar per participar-

hi. Des del club procurem esperonar nostra gent i donar-li suport per aconseguir una bona classificació a la CCCR i un ambient agradable en la secció.

5. Ben segur que ens deixem coses, anècdotes, fets importants dins d'aquesta Secció. Ens en podríeu fer cinc cèntims?

Per posar algunes anècdotes, caldria parlar de caminar més de 10 hores sota la pluja, el vent i la calamarsada intensa... i a l'altre extrem, proves amb molta calor, equivocant-nos de camí i fent 10 o 20 km de més en plena nit... però també, necessàriament després de caminar moltes hores junts, gaudir de bones amistats, tant del nostre club com d'altres, tot recordant amb enyorança bons amics amb els quals malauradament ja no podrem caminar més... Les Caminades de Resistència, com podeu veure, donen per molt...

6. Com vau entrar a la UECANOIA. Ho recordeu?

En Josep M. Solà l'any 1998, participant en les seccions de Matinals i Muntanya i des del 2000 com a participant en la secció de Caminades de Resistència, i en Pep Trèmols l'any 1994 fent excursionisme i sortides amb raquetes de neu i també des de l'any 1996 en la secció de Caminades de Resistència. Ambdós formen part del Consell Directiu de l'Entitat del qual en Pep és en l'actualitat el sots-president.

7. Què és el que més us agrada de la UECANOIA?

Per damunt de tot, l'organització del club amb un munt de seccions per poder triar i remenar activitats de tota mena. També, la feina eficient i desinteressada de tots els coordinadors de seccions. Mereix una menció especial el local social, que s'ha convertit en un punt de trobada

per fomentar les relacions entre els socis, possibilitant-los disposar de documentació abundant en la nostra biblioteca i també dels diversos mitjans informàtics que el club posa a l'abast dels socis.

8. Algun suggeriment per millorar quelcom en el nostre club?

Augmentar la col·laboració de gent en les activitats que organitza el club per tal de fomentar el necessari relleu dels que ja fa anys que organitzen activitats. És important per a qualsevol club que entrin idees noves, saba nova... i UECANOIA no és pas una excepció en aquest aspecte.

Gràcies per la vostra feina a UECANOIA

Comencem aquesta bonica ruta a Òdena, poble que dóna nom a la conca on trobem les localitats més poblades de la comarca de l'Anoia. En aquesta passejada farem una incursió al Bages, concretament al Cogulló de Can Torra, terme de Castellfollit del Boix, considerat per molts – sobretot pels bagencs – el centre geogràfic de Catalunya, en confrontació amb Pinós, al Solsonès, que reivindica també aquest privilegi. Sigui o no el centre de Catalunya, és un mirador excepcional des d'on veurem des dels cims del Pirineu fins al mar, passant pel Montseny i, no cal dir-ho, Montserrat. Tècnicament no ofereix molta dificultat, però demana cert rodatge amb la bicicleta pel desnivell que se supera; ens atansem als nou-cents metres d'altitud, sortint de menys de quatre-cents, i sense comptar amb alguna pèrdua d'alçada durant el trajecte. L'accés a Òdena en cotxe és molt senzill; hi ha dues sortides a l'autovia Barcelona- Lleida que ens hi porten.

Distància: 34,75 km

Desnivell: 650 m

Nivell: mitjà-alt

Punt d'inici: Anem a la plaça Major d'Òdena, i ens situem davant l'església del poble. Omplim d'aigua, posem el comptakilòmetres a zero a la font mateix, i sortim pel camí planer que surt entre la font i la rectoria (la casa del costat de l'església), en direcció nord. Als cent metres de la sortida ja veiem que el camí va paral·lel a la carretera de Manresa. Cada vint-i-cinc metres, veiem que hi ha instal·lat uns fanals força curiosos...

Km 0,37: Passem de llarg dos camins; el primer va a la dret, cap a la carretera, i el segon, deu metres més endavant, va a l'esquerra. Seguim tot recte.

Km 0,51: Cruïlla. Deixem el camí dels fanalets i anem a l'esquerra, en pujada, entre la tanca d'una finca i un transformador elèctric.

Km 0,78: Hem pujat una primera rampa. Se suavitza el camí i tenim una bifurcació davant. Triem l'opció pujada.

Km 1,16: Anem seguint pista principal, és a dir, l'esquerra en pujada.

Km 1,34: Cruïlla de diversos camins a l'esquerra, un d'ells amb una cadena que el tanca. Seguim tot dret, ignorant-los.

Km 1,40: Arriba el moment de deixar el camí principal. A la dreta puja un senderó que agafem. Ja es veu que el camí havia estat més important, però que s'ha anat malmetent amb el temps, deixant la vora esquerra del camí com a més transitable.

Km 1,50: Superada la pujada un pèl tècnica arribem a una pista més ampla; l'agafem a dreta, i passem pel davant del dipòsit d'aigua de la masia que ja és a la vista. Aquesta masia és actualment un restaurant. Llàstima que acabem de sortir, perquè se sent una olor molt bona.

Km 1,61: Som davant la masia - restaurant. Hi passem pel davant, direcció nord, passant de llarg i accelerant una mica per deixar enrere els gossos. El camí fa una essa més endavant i puja amb suavitat, paral·lel a la carretera de Manresa, ara més a prop, segons sembla per la remor d'algun cotxe.

Km 2,04: El camí es bifurca; seguim el que va recte. Aquest cada cop s'estreny més fins a convertir-se en sender.

Km 2,18: L'ara sender es bifurca, però es torna a ajuntar cinquanta metres més endavant.

Km 2,33: Seguim pel sender endavant. El camí que surt a l'esquerra comunica el

camp que voregem amb un altre d'ametllers a l'esquerra. Aquest tros és molt divertit.

Km 2,51: Ens incorporem a un camí més ample. Seguim direcció nord per aquest.

Km 2,72: Passem pel darrere de les cases d'un petit nucli entre la carretera i nosaltres. Travessem en perpendicular una pista molt ampla que va a la carretera de Manresa.

Km 2,78: Acabem de passar per una curiosa escultura feta amb ampolles de cava, una taula i unes cadires, i anem baixada avall, cap a l'esquerra, en la bifurcació que hi ha de seguida. Ara ja ens allunyem de la carretera.

Km 3,37: Ignorem el camí que va a la dreta, i seguim pel principal.

Km 3,63: Seguim la pista principal.

Km 3,74: També per la pista principal, una casa ensorrada ens queda a mà esquerra. Ja portem més d'una quilòmetre baixant.

Km 3,93: Travessem el torrent de Rossinyol.

Km 3,98: Bifurcació. Anem a la dreta, i reprentem el curs de la vall del torrent de Rossinyol.

Km 4,30: Deixem allà on són uns senders trialers a l'esquerra, tot i que són força temptadors...

Km 4,60: Cruïlla. A la dreta veiem unes cases; són el nucli de Rossinyol, però anem a l'esquerra, allunyant-nos-en i pujant.

Km 4,75: Bifurcació. Triem el camí planer i més trepitjat.

Km 5,06: Ignorem un camí a l'esquerra. Passem entre uns codonyers. Si passem a la dreta, en sentirem l'olor.

Km 5,60: Passem per una zona de vinyes molt velles. Realment ens sentim traslladats a una altra època, quan s'aprofitaven tots els racons de terra. Cent metres més endavant comença una dura rampa.

Km 5,83: Si continuem recte, trobarem un indicador de camí particular. Anem, doncs a la dreta, seguint la dura pujada, per una pista ara més important. Veiem les cases de Permanyer.

Km 5,95: Trobem ara una gran pista; anem a l'esquerra, en direcció a Permanyer. Ja som al Bages, i tots aquests petits nuclis de població pertanyen al terme de Castellfollió. A la dreta, el camí ens duria a Maïans.

Km 6,66: Seguim en línia recta, cap a Permanyer. La pista de la dreta va cap a la

carretera de Castellfollió, uns quilòmetres més amunt. Entrem al poblet, cent metres endavant, per la dreta d'una rètol que dona la benvinguda a Can Pascol.

Km 6,82: A la sortida del poblet deixem la pista principal, tombant a la dreta, per una pista que voreja una vinya en pujada.

Km 7,10: Bifurcació. Anem a la dreta, pel camí que fa més pujada.

Km 7,31: Un altre cop triem el camí que fa més pujada en una nova bifurcació. Vint metres endavant, se'ns incorpora des de la dreta un altre camí. A partir d'ara, anem guanyant alçada, mentre a la nostra esquerra tenim una vista imponent de la comarca de l'Anoia. Durant tota la pujada ens acompanyen uns senyals blancs i grocs d'un PR.

Km 8,36: La rampa s'endureix.

Km 8,78: Una rasa travessa el camí, i just abans ens trobem en una cruïlla de camins. En aquest punt deixem el PR, anant a mà dreta, pel que vira més en rodó, gairebé cent vuitanta graus i en pujada de nou.

Km 8,92: Quan la pujada no és tan dura veiem que anem vorejant un camp per l'esquerra.

Km 9,06: Seguim en línia recta, oblidant-

nos d'un camí que va a l'esquerra. Ara passem per una zona on les pistes estan força esborrades. Tot i que es veuen força, cal anar amb atenció a no equivocar-se, ja que ens trobaríem davant d'un sembrat.

Km 9,31: Finalment trobem un camí més evident. L'agafem anat a l'esquerra.

Km 9,41: Cruïlla; seguim tot dret, entre dos senyals d'àrea privada de caça.

Km 9,58: S'incorpora al nostre un altre camí per l'esquerra.

Km 9,70: De l'esquerra surt un senderó força marcat, tot i que és estret. És una dreuera d'uns cent metres.

Km 9,80: Si no s'ha anat pel senderó, cal tenir en compte que en aquest punt trobem una cruïlla on hem d'anar a l'esquerra, en direcció a un gran mas.

Km 9,87: Se'ns incorpora per l'esquerra la dreuera. Seguim la pista ampla principal.

Km 9,95: Arribem al gran mas, Can Vila; passem entre les cases i ens n'allunyem ràpidament perquè ja sentim els gossos que ens empaiten.

Km 10,29: Arribem a una cruïlla important. Anem a la dreta, agafant una gran pista; la que comunica l'Alta Anoia amb Castellfolli del Boix.

Km 10,96: Jasoma la carretera. Castellfolli és a la vista, a mà esquerra. Hi anem.

Km 11,48: Entrem al poble, sempre pel carrer principal, que és la continuació de la carretera. A l'esquerra hi havia Ca l'Andorrà, un restaurant ben conegut pels cicloturistes.

Km 11,70: Passempel davant del antic casal del poble, el Centre, avui dia restaurant.

Km 11,90: Hi ha una cruïlla de camins; nosaltres continuem en línia recta, seguint un senyal indicador de PR que ens indica el camí del Cogulló de Can Torra, el nostre destí. Els senyals de pintura blancs i grocs ens orientaran força.

Km 12,55: Ignorem un camí a l'esquerra; continuem per la pista principal, seguint els senyals.

Km 13,23: Cruïlla de camins importants. Nosaltres seguirem pel camí de la dreta. En aquest punt, deixem les pintades blanques i grogues, que s'endinsen més endavant, a la dreta, muntanya amunt, per un sender més aconsellable per al descens.

Km 13,52: Un camí puja a la dreta, però no l'agafem. Seguirem pel camí més transitat.

Km 13,81: Hi ha una bifurcació. Anem a la dreta; sinó entràriem a Can Vidales. La pujada ar s'accentua. Con més anem pujant, el paisatge es va tornant de pi jove i matoll, cada cop més espaiat. És un altre record dels incendis dels vuitanta.

Km 15,59: Cruïlla amb tres opcions. Anem a la dreta, pel camí que puja a la carena del Cogulló de Can Torra. Hi ha un senyal metàl·lic blanc força rovellat amb una fletxa vermella dibuixada que ens indica el camí. Seguirem sempre per aquesta pista de carena fins al mateix cim.

Km 16,15: De la dreta arriba un camí més secundari que ens retorna els senyals blancs i grocs del PR a la nostra ruta. Recordem aquest camí, que és una bona alternativa per a la baixada.

Km 16,67: Ja som al cim del Cogulló. Una torre d'incendis de fusta amaga darrere seu el vèrtex geodèsic d'aquest punt. Al costat hi ha una taula de referències geogràfiques, i la seva distància des del punt on som, amb una línia que ens situa la referència a l'horitzó; així podem mirar al nord-oest i veure la pica d'Estats i l'Aneto, més a prop el Pedraforca i el Cadí, seguint cap a llevant el Puigmal, El Taga, El Canigó. I, tot baixant, el Montseny i, més a la vora, Montserrat. A un costat i l'altre de Montserrat, darrere Collserola, veiem el mar, i, més al sud, una altra llengua de mar a la zona del Garraf. Sens dubte, un mirador espectacular que, si no l'és, mereix ser el centre de Catalunya. Un cop signat el llibre de visites del cim, emprenem la baixada, en principi pel mateix

camí de la pujada, seguint els senyals blancs i grocs del PR.

Km 17,21: Som en aquell punt on el PR feia una drecera, deixant el camí principal. Així doncs, tenim ara dues opcions: seguir fidelment els senyals blancs i grocs fins a retrobar la pista ampla, o bé fer el mateix camí de l'ascens, però ara en baixada. Si trenquem a l'esquerra pel PR, només haurem d'anar amb compte amb les regateres molt profundes fetes per la pluja al tram inicial del camí, així com un petit tram més tècnic al final de tot. Si seguim recte, pel camí de la pujada, gaudirem de la velocitat, aquesta vegada havent de vigilar amb els desguassos que travessen el camí, suaus però enormes. Les referències quilomètriques a tenir en compte seran les del recorregut més llarg, és a dir, fent el tram de pujada a la inversa.

Km 17,74: Som a la Cruïlla de tres pistes; anem a l'esquerra, desfent camí.

Km 20,05: Retrobem el PR; aquest és el punt on ens retrobem amb els que hagin triat la drecera. Val a dir que la drecera ofereix més diversió, però menys vistes del paisatge. De nou reprenem la marxa pel camí de la pujada, seguint les marques bicolores.

Km 21,30: Som de nou a Castellfollit del Boix. Travessem el poble com a la pujada, pel bell mig. Si volem aigua, cal que al quilòmetre 21,43 ens desviem a la dreta, cap a la plaça de l'Ajuntament, on hi ha una font. Seguim fins a la sortida del poble per on hem pujat.

Km 22,39: Ja lluny de Castellfollit, deixem la carretera d'Igualada per tornar a agafar el camí de la pujada. Seguim els indicadors a Clot d'en Grau i Servitge.

Km 23,04: Aquí hi ha la cruïlla a mà esquerra del camí on hem pedalat de pujada. Aquest cop, per no fer de nou la mateixa ruta, seguirem recte, per la pista de Servitge i Clot d'en Grau.

Km 24,08: Bifurcació. Anem per la pista principal de la dreta; per l'esquerra aniríem a Can Prat. De tant en tant_ però no podem confiar-hi massa _ veurem unes marques blanques i vermelles de GR. L'important ara és no deixar la pista principal.

Km 24,88: Bifurcació; anem cap a l'esquerra, que és la pista principal.

Km 26,00: Cruïlla important. Aquí se separen els camins de Servitge i el del Clot d'en Grau. Nosaltres anem a Servitge, és a dir, a l'esquerra. Hi ha un altre camí que tira

amunt, en línia recta, però veiem un senyal de prohibit el pas que ens atura. De fet, només dóna accés a una masia, Cal Serrano.

Km 2630: Nova partició del Camí; anem a l'esquerra, en direcció a Servitge i Òdena. Ara deixem definitivament el GR que anava entrant i sortint del nostre camí. El de la dreta era el camí cap a la serra de Rubió, i el GR d'Andorra.

Km 27,07: Passem de llarg un camí que anava a l'esquerra, ja som a la zona del Pla de Servitge. Sorpren com en aquesta i en moltes zones de la comarca, ara ja de nou a l'anoia, hi ha moltes masies encara habitades.

Km 27,44: Deixem un camí que anava a l'esquerra, i deu metres més endavant n'ignorem dos que van a la dreta.

Km 28,08: Arriba un camí de la dreta, que no prenem. Seguim tot dret, per l'altiplà.

Km 28,20: Passem entre les cases de Can Servitge, gran mas amb molta vida ... i amb uns gossos força agressius.

Km 28,50: Hem deixat la masia enrere; ja arribem a l'extrem de l'altiplà, a punt de començar a baixar. A la nostra esquerra tenim una altra vista preciosa de l'Anoia i a l'altre extrem de la vall, més o menys a la nostra mateixa alçada, veiem el camí fet a la pujada. Dos-cents metres més endavant comença un fort descens.

Km. 29,06: Hi ha una font, la font dels Frares. Habitualment no raja, però es pot provar sort. Queda amagada a la dreta, en una essa suau que fa el camí.

Km. 29,70: Atenció. Corbes molt tancades i perilloses. Això, però, no ens ha d'impedir de mirar al vostre voltant, amb unes vistes gairebé aèries dels paisatges que ens envolten.

Km. 30,41: Baixem tan ràpid que no hem ni vist el camí de la dreta, que anava a l'Espelt. Ens atensem a les masies de Can Brunet.

Km. 30,48: Cruïlla. Anem a la dreta, cap a la masia de Can Brunet. També hi ha gossos, aquí fermats. Quan arribem a la masia gran,

l'envoltem per l'esquerra, sempre seguint el camí principal.

Km. 31,20: S'incorpora al nostre un camí que ve de l'esquerra. Un indicador ens diu que ve de Cal Cinto, Cal Magí i Maïans. Cinquanta metres més endavant, a la dreta, sentim la remor d'aigua d'una petita font que, aquesta sí, acostuma a rajar.

Km. 31,48: Travessem un pont, i seguidament fem una petita pujada, després de molts quilòmetres baixant.

Km. 31,79: Ignorem camí a l'esquerra. Continuem pel principal, de nou en baixada.

Km. 32,11: S'acaba la baixada amb una forta corba a l'esquerra, ignorant un camí a la dreta. Frenem ara que deixarem el camí ample.

Km, 32,18: Un camí a la dreta que no puja tan fort com el que seguíem és el que triem ara. Ja no el deixarem fins a Òdena.

Km. 33,40: De la nostra esquerra ve un senderó que ens és familiar. És el que hem seguit d'anada. D'ara en endavant, el camí és el mateix dels primers quilòmetres.

Km. 33,49: Cruïlla. Per si no ens en recordàvem, anem tot recte, pel camí que baixa.

Km. 33,63: Seguim recte. Un camí se'ns ha unit per l'esquerra.

Km. 33,91: Travessem un petit coll i veiem davant nostre les primeres cases d'Òdena.

Km. 34,28: Cruïlla; Òdena ja és a la vista.

Km. 34,75: Arribem a la plaça Major d'Òdena, el punt d'inici. Com que és d'hora, anem a veure la torre de l'homenatge, seguint els indicadors; una mostra més de les construccions militars medievals de l'Anoia.

Del llibre, "EN BTT PER L'ANOIA" de Josep Ma Bernaus i Gené, col·lecció Azimut 13, de Cossetània edicions.

Pots descarregar el trak de la web del club: <http://www.uecanoia.cat>

Benvolguts companys,

Després d'aquestes festes, que espero que per a tots hagin estat profitoses i generoses, toca treure's una mica el rovell, sobretot per als que no fem esports d'hivern: No hi ha res millor que unes webs per tal de començar a motivar-nos una miqueta. No ho creieu?

Activitats de muntanya

www.piedrasobrepiedra.com

Pàgina molt interessant per veure totes les vessants de la i tots els esports que hi podem practicar. Trobareu alguns articles, fotos, vídeos i diferents llocs per expressar les vostres opinions o, fins i tot, per demanar ressenyes d'alguna sortida que hàgiu planejat de fer. També hi podreu trobar informació i vídeos de la natura i sobre el canvi climàtic.

Excursionisme

www.sendasdelsud.com

Una pàgina molt interessant des del punt de vista que tots tenim la tendència a anar cap al Pirineu. Doncs jo us proposo que ni que quedi més lluny anem al sud. Ja veureu com hi ha paisatges espectaculars i rutes per a tots els gustos i tots els nivells que tinguem. Trobareu ressenyes d'Andalusia i el País Valencià, ben explicades i amb detalls i fotografies espectaculars.

Doncs bé. Per aquesta vegada això és tot. Espero que us sigui d'utilitat les pàgines que he esmentat i, sobretot, que en pugueu gaudir plenament.

Salut i muntanya. Per a recomanacions i altres coses podeu enviar-me un correu a: xerpa8848@hotmail.com (Assumpte: WEBS UECANOIA).

PROQUIP S.A.
productes químics

Productes químics
per a la indústria
i especialitats
per a adobats

Si vol més informació consulti el nostre catàleg a

www.proquipsa.com

MOBLES MARSOL

Des de 1946

Av. Balmes, 29 - IGUALADA Tel. 93 803 27 52 - Fax 93 803 31 93

www.assegurancesguma.com

SERVEI 24 HORES
607 25 66 00

CORREDORIA
D'ASSEGURANCES

ASSESSORAMENT
D'EMPRESSES

HORARI D'OFICINES
DE DILLUNS A DIVENDRES
DE 9 DEL MATÍ
A 7 DE LA TARDA

AV. BALMES 13 1ª
08700 IGUALADA BARCELONA
APT CORREUS Nº 366
T 93 803 25 66
F 93 803 20 58

OFICINES ASSOCIADES>

ALICANTE> Alcoy - Alicante - Elche - **ALMERÍA>** Almería - **BARCELONA>** Badalona - Barcelona - Igualada - Manresa - Ripollet - Sant Cugat del Vallès - **CANTABRIA>** Reinos - **GUIPÚZCOA>** Elgoibar - **HUESCA>** Binefar - **IBIZA>** Santa Eulàlia - **LOGROÑO>** Logroño - **MADRID>** Alcalá de Henares - Madrid - Móstoles - **MURCIA>** San Javier - **PAMPLONA>** Pamplona - **PONTEVEDRA>** Villagarcía de Arosa - **SANTADER>** Santander - **TARRAGONA>** Reus - **TERUEL>** Teruel - **VALENCIA>** Massanassa - Sedavi - Valencia - **ZARAGOZA>** Zaragoza - **ANDORRA>** Santa Coloma

Assegurem
un tracte
personal i
professional